

[Gustav Pedersen.]

Petersen vil jeg gerne sige, at det er ikke Spørgsmaalet, om det er tre Maaneder eller længere Tid siden (Afbrydelse)... Nej, det har ikke nogen Betydning, det afgørende er: Kan man med Hensyn til en tilfældig personlig Samtale, der ligger blot Maaneder tilbage, være sikker paa, at man husker den helt nøjagtige Ordlyd? (*Harald Petersen*: Der foreligger Referat!). Nej, Referatet er noget andet! (*Harald Petersen*: Manuskriptet foreligger!). Ja, det er Talen, det er noget helt andet, den er der ingen Tvivl om. Det, der er Spørgsmaalet, det er: Hvad har det ærede Medlem Hr. Harald Petersen ønsket at faa at vide af Udenrigsministeren? Har han ønsket, at han skulde godkende hvert Ord, eller har han ønsket at faa at vide, om det var uforsvarligt at holde Talen, eller har han blot ønsket i al Almindelighed at gøre opmærksom paa, hvad han vilde sige, og dermed afvente, om der for Udenrigsministeren var Grund til at gøre Indsigelse? Det kan antagelig ikke have været saadan, at det ærede Medlem Hr. Harald Petersen skulde have sin Tale godkendt af Udenrigsministeren, for saa kan jeg daarligt tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Taler var blevet godkendt.

Der er alle disse mange Muligheder — der jo ikke behøver at være forment efter en ganske bestemt Skabelon —, som jeg synes det er urimeligt af det ærede Medlem at bruge som han gør, naar han vil paastaa, at han har faaet en Godkendelse, ikke alene til at holde Talen, men ogsaa af det, der staar i Talen. Jeg gentager: Spørgsmaalet er ikke, hvad der er sagt, Spørgsmaalet er, hvad det ærede Medlem Hr. Harald Petersen bruger sine Bemærkninger til. Han bruger dem nemlig til at rette en politisk ærerørig Sigtelse mod Udenrigsministeren, og det er farligt at gøre paa Bemærkninger, der er saa daarligt underbyggede som dem, det ærede Medlem har fremsat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. Hvidberg sagde, at mine Udtalelser enten skyldtes Uvidenhed eller var en Insinuation. Første Gang sagde han, at det var en Insinuation, en grov Beskyldning. Nej, det var Uvidenhed, jeg kendte ikke Forholdet dengang, derfor spurgte jeg. Der fulgte en Debat efter senere — det varede flere Dage, inden jeg kunde faa Ordet —;

da havde jeg faaet Materialerne, og paa Grundlag af, saa vidt jeg husker, at det tyske Socialdemokrati havde sagt, at det stod ved denne Aftale, spurgte jeg det danske Socialdemokrati, om det ogsaa havde bundet sig dertil, og gav dem derved Lejlighed til at sige, at det havde de ikke; det affandt jeg mig med og troede paa.

Den højtærede Statsminister sagde, at jeg havde startet et Angreb. Nej, det er Udenrigsministeren, der har startet et Angreb paa det Ministerium, han tidligere var Medlem af, ved den Udtalelse til „Social-Demokraten“, hvori han sagde for det første, at det, han kom med, var nogle Ønsker, han havde lovet at overbringe fra enkelte Ministres Side. Det er det, der var urigtigt. (*Udenrigsministeren* [Gustav Rasmussen]: Det har jeg aldrig sagt!). Det er det, der staar. (*Udenrigsministeren* [Gustav Rasmussen]: Nej, det er det ikke!). Jeg skal læse det op:

„Det citerede Afsnit fandtes ikke i det Udkast, jeg oprindelig forelagde Regeringen, men efter stærke Ønsker fra enkelte Ministres Side gik jeg med til at lade dette Afsnit i Noten komme til Behandling i Nævnet, hvor det som bekendt blev forkastet og Noten vedtaget i en Skikkelse, som jeg fuldt ud kunde tiltræde.“

Deri staar der, at dette var et Ønske fra enkelte Ministres Side, som han havde lovet at bringe videre, altsaa som en Slags Postbud. Men dette var en Ministerbeslutning, dette stod vi inde for, og Udenrigsministeren tog ikke Afstand derfra. Det var ikke saadan, at vi gik rundt og spurgte hver enkelt: Er du Tilhænger deraf? Der blev ingen Indvendinger gjort. Ministeren var selv med til at udforme det, ligesom alt det øvrige. Paa det Grundlag var det, at Ministeriets Standpunkt, det Forslag, vi kom med, og som vi vilde foreslaa Det udenrigspolitiske Nævn, blev afsendt. At det saa ikke kunde gennemføres, er jo da ikke noget, vi er Skyld i, og som kunde berøre vor principielle Stilling til det. Og saa siger Ministeren, at efter at det var ændret, efter at dette var taget ud, kunde han fuldt ud tiltræde det øvrige. Deri ligger formentlig, at han ikke kunde tiltræde dette. Og dér er det, jeg siger: det er en Dobbeltstilling, for det første, at Udenrigsministeren paatager sig over for Ministeriet at føre denne Sag frem og søge at faa den igennem, for det andet at have den Indstilling, at han ikke ønsker den gennemført — uden at sige det til os.

Maa jeg saa endvidere rette et Spørgs-